

A Fővárosi Ítéltábla dr. ... ügyvéd által képviselt ... felperesnek a Dr. ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... alperes ellen tartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. május 29. napján kelt 18.G.42.313/2010/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. és 27. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 (Kettőszázötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a 2010. február 24-én előterjesztett, utóbb módosított keresetében alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 365. § (1) bekezdése alapján vételár hátralék címén 47.746.656 forint és 2009. január 16-tól a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Egyebek mellett előadta, 2008. július 2-án keretmegállapodás jelleggel előszerződést kötött alperessel a szerződésben meghatározott három ingatlan, valamint a hozzájuk tartozó ingóságok tulajdonjogának átruházására irányuló adásvételi szerződések megkötése tárgyában. Az ingatlanok és az ingóságok teljes vételárát 600.000.000 forint + áfa összegben jelölték meg, az ingatlanok tehermentesítése érdekében a vételár egy részét az alperes az előszerződésben meghatározott összegben és időpontokban tartozott megfizetni. Ezt követően, az előszerződésben foglaltak alapján a felek között több szerződésből álló szerződéses jogviszony jött létre, amelynek révén az előszerződés tárgyát képező ingóságok, valamint a felperes tulajdonában álló ingatlan az alperes tulajdonába került, míg a lízingcég tulajdonában lévő, a felperes egyszemélyes társasága által zártvégű pénzügyi lízing konstrukcióban lízingelt másik két ingatlan használatának, hasznosításának jogát szerezte meg az alperes. Az előszerződésben foglaltak így módon a felek között létrejött megállapodások szerinti módosításokkal teljesültek. A felek jogviszonyából eredő elszámolás körében azonban vita merült fel, mert az előszerződésben foglalt megállapodás szerinti 600.000.000 forint + áfa összegű vételárból az alperes részéről 42.546.656 forint + áfa, azaz bruttó 49.746.656 forint vételár rész nem került kifizetésre, ezen összeg tekintetében alperes fizetési kötelezettségének többszöri felhívás ellenére sem tett eleget.

Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozással, az előszerződés alapján felperes nem tarthat igényt vételár megfizetésére, legfeljebb az előszerződésben foglaltak szerinti szerződés megkötését követelhetné. A lízingelt ingatlanok vonatkozásában a felperes egyszemélyes társasága mint lízingbe vevő és alperes között létrejött megállapodás szerinti ellenérték tekintetében a felperes egyébként sem rendelkezik igényérvényesítési jogosultsággal. A kereset továbbá azért is megalapozatlan, mert az előszerződést követően a felperesi előadások szerint is létrejött szerződések teljes körűen rendelkeztek az alperest terhelő fizetési kötelezettségekről, a körülmények változása folytán részben az előszerződésben rögzítettektől eltérően. Ezen fizetési kötelezettségének pedig alperes maradéktalanul eleget tett, nem áll fenn további tartozása.

A kereset elutasításának van helye azért is, mert felperes a keresetben hivatkozott előszerződésen alapuló vételár különbözetből eredő minden követelését 2009. július 29-én kelt engedményezési okirattal egyszemélyes társaságára, a ... Kft-re ruházta át, amiről a felperes jogi képviselője 2009. július 29-én kelt, alperes által a per irataihoz csatolt levelében értesítette az alperest. A kereset tehát olyan követelés megfizetésére irányul, amely az engedményezés folytán már nem a felperest illeti meg, ezért a keresetelési jog hiányában is a kereset elutasításának van helye. Alperes perköltségként a csatolt megbízási szerződés szerinti ügyvédi munkadíjra tartott igényt.

Az elsőfokú bíróság a per 2012. február 28-i tárgyalásáról készült jegyzőkönyvbe foglaltan a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (3) bekezdésére utalva tájékoztatta a felperes jelenlévő jogi képviselőjét, hogy a keresetelési jog körében felperesre hárul annak bizonyítása, hogy a 2009. július 29-i - egyebekben a felperes által sem vitatott - engedményezés ellenére rendelkezik a perben érvényesíteni kívánt követeléssel, azt a későbbiek során ismételten megszerezte, és erről az alperest értesítette; mellőzés terhével 30 napos határidővel felhívta a felperest az engedményezett követelés visszaszerzését, „visszaengedményezését”, továbbá erről az alperes értesítését bizonyító okiratok csatolására azzal, hogy a per következő tárgyalásán a rendelkezésre álló adatok alapján fog dönteni.

Felperes a felhívásban megjelölt tényekre nézve bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, a 2012. május 24-i tárgyaláson bejelentette, eláll keresetétől, majd miután az alperes úgy nyilatkozott, nem járul hozzá a per megszüntetéséhez, a 2012. május 29-i tárgyaláson a felperes változatlanul fenntartotta keresetét azzal, hogy további bizonyítéka, bizonyítási indítványa nincs.

Az elsőfokú bíróság a 2012. május 29-én meghozott 18.G.42.313/2010/16. számú ítéletével a keresetet elutasította, felperest az alperes részére 2.149.348 forint perköltség, továbbá az állam javára 900.000 forint feljegyzett kereseti illeték megfizetésére kötelezte. Ítélete indokolásában a Ptk. 328. § (1), (3) és (4) bekezdésében, valamint 329. § (1) bekezdésében foglaltakra utalva kifejtette, felperes a perben érvényesített követelését általa sem vitatottan engedményezte, ugyanakkor felhívás ellenére sem bizonyította azt, hogy utóbb

visszaengedményezés révén ismételten ő vált a perben érvényesített követelés jogosultjává, továbbá, hogy erről az alperest értesítette, és ily módon az igényérvényesítésére nézve keresetőségi joggal rendelkezik. Keresetőségi jog hiányában pedig a kereset elutasításának volt helye. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, rögzítve azt is, hogy az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Arra az esetre, ha ez a fellebbezési kérelme nem vezetne eredményre, az alperes részére megítélt perköltség mérséklését kérte, arra hivatkozással, hogy az eltúlzott. Fellebbezése részletes indokainak előterjesztésére 15 nap határidőt kért, azonban fellebbezése indokait nem terjesztette elő.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, lényegében helyes indokaira tekintettel. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást megállapította, és arra alapítva megalapozott jogi következtetéssel utasította el a keresetet, az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megállapítása pedig megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek, a munkadíj összege arányban áll a perben kifejtett ügyvédi tevékenységgel, az eltúlzottnak nem minősül.

A fellebbezés az alábbiak szerint megalapozatlan.

A Ptk. 328. § (1), (3) és (4) bekezdésének, továbbá 329. § (1) bekezdésének az elsőfokú ítélet indokolásában hivatkozott rendelkezéseiből következően az engedményezés alanyváltozást eredményez a követelés jogosultjának személyében, mégpedig anélkül, hogy ahhoz a kötelezett beleegyezése, illetve az engedményezésről a kötelezett értesítése szükséges lenne. A követelés - az engedményező és az engedményes eltérő megállapodása hiányában - az engedményezés megtörténtekor átszáll az új jogosultra, az engedményezés hatálya az engedményező és az engedményes közötti jogviszonyban az engedményezéssel beáll, függetlenül a kötelezett értesítésétől, attól, hogy a kötelezettel szemben az értesítéssel mikor válik hatályossá az engedményezés. Az engedményezést követően a követelés érvényesítésére, így erre irányuló kereset benyújtására is az engedményes jogosult, az engedményezett követelés tekintetében az engedményező igényérvényesítési jogosultsággal, így perindítási jogosultsággal, keresetőségi joggal sem rendelkezik.

A perbeli esetben a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan - a felperes által sem vitatottan - a felperes olyan követelést érvényesít a perben az alperessel szemben, amelyet 2009 júliusában a ... Kft.-re engedményezett. A kifejtettekre tekintettel ezért az elsőfokú bíróság - egyebekben megfelelő határidő tűzésével - helytállóan hívta fel a felperest annak bizonyítására, hogy az engedményezést követően ismételten a perbeli követelés jogosultjává vált. A felperes a felhívásnak

sem a határidő lejártáig, sem az ítélet hozataláig nem tett eleget, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el keresetösség jog hiányában a felperes keresetét.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján helytállóan kötelezte a pereszes felperest az alperes ügyvédi munkadíjból álló perkölsége megfizetésére. Annak összegét a pertárgyérték alapulvételével a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján ugyancsak helytállóan állapította meg, arra is figyelemmel, hogy az alperes jogi képviselője részletes ellenkérelmet terjesztett elő, továbbá a perben megtartott négy tárgyalás mindegyikén részt vett, azokon érdemi nyilatkozatokat tett, a munkadíj mérséklésének a rendelet 3. § (6) bekezdésében meghatározott feltételei ezért nem álltak fenn.

Mindezekre figyelemmel a felperes fellebbezésében előadottak nem szolgálhattak alapul az elsőfokú ítélet megváltoztatására, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az pereszes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alkalmazásával a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányban állóan mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perkölsége megfizetésére, míg a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2013. december 5.

. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k.
bíró